



ORCSIK ROLAND

Görögországi töredékek



„... mint aki elfelejti, hová visz az útja”

(a láthatatlan történet)

*Az Olümposz hófoltos
csúcsai átdöfik a felhőket,
s akár a titánok,
az elérhetetlen eget ostromolják.
A több millió éves palotát
természetesen istenek lakják,
ahol láthatatlan történetü(n)ket szövik,
melyben nem morzsaként
veszek el,
mint a nagyvárosokban.
Magamba szívom a hegy látványát,
távolságát, tágasságát,
s akár a part menti házak
vagy lábam alatt
a homokszemek,
beleolvadok a tájba,
a tájkép napfényes fohászába –*

(Hérakleitosz I.)

*Odafönn a hegycsúcsokon,
mint egy mesében,
örökké tart a tél,
ideleenn nyár van,
múlándó,
ám a kettő összeér,
mert az éli ennek halálát,
ez pedig annak halhatatlanságát –*

(költemény)

*Ha itt minden csupa költészet,
akkor nem meglepő,
hogy csak a költészetről szóló
vers beszélhet hitelesen e tájról,
de csak a tájról,
mert homéroszi görögség,
ahogyan tolsztoji emberiség,
nincsen,
s talán nem is volt,
csak a költeményekben –*

(száműzött istenek)

*Az itten élő emberek és kóbor kutya-
közt a legszembetűnőbb
különbség,
hogy az utóbbiak nemcsak
délután 1-től 6-ig,
hanem reggeltől estig sziesztáznak,
születéstől halálig,
mint valami halandó, Olümposzról
száműzött istenek;
hontalanok, de nem idegenek –*